Fem plans

Per DavidG el dv., 01/05/2020 - 00:00

Una de les coses que més ens defineix com a persones és la capacitat de llençar una corda imaginària entre l'ara mateix i un futur desitjat. Els caps d'aquesta corda s'arrapen fortament entre tots dos extrems i mantenen la tensió on el funàmbul sobre el buit, amb els peus ben assentats, mira enllà i, simplement, camina. Aquesta capacitat d'obrir vies que duen a bon terme provoca una esperança aital, que el tràngol més ombrívol no pot descoratjar.

En ple confinament, ens expliquen que davant nostre són a punt de desplegar-se camins que, fins ara, eren intransitables: sortir de casa, connectar amb la natura, veure gent real... El nostre horitzó s'eixampla i ens comencem a preguntar: què és el primer que vull fer en sortir? Quina serà la meva prioritat? Tornaré a fer el de sempre o potser mantindré alguns hàbits saludables adquirits en l'estat d'alarma?

La nostra percepció del món i les persones ha quedat modificada en temps de pandèmia. Som més coneixedors de la petitesa i de la grandesa de l'ésser humà. ¿Haurem esdevingut una mica més savis?

Davant els dies incerts que s'acosten, que la saviesa em dugui a reconèixer el que em fa ser qui soc, trobar la via adequada i posar-me en camí. A la motxilla, sols l'essencial. Ho faré amb altres i ens sorprendrem en el compartir. Trobarem gent ferida als marges i en tindrem cura. Ens encarregarem dels que hauran quedat per un instant, aturats. Els ajudarem a aixecar-se per a que retrobin de nou l'esperança davant seu.

Es aleshores, Senyor, quan m'adono que tu i jo hem de fer plans. Avui, tu i jo hem de fer un llistat de tot el que volem i tot el que no volem d'ara endavant. Per a que, quan finalment puguem sortir, que no se m'oblidi res, Senyor. Que no m'oblidi de ningú.